

ဆုလေးနွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

မောင်ချော့မှ

'ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် သတိုးသမီးလေးကို . . . အဖြူစင်ဆုံး . . . အရိုးစင်းဆုံး အလိမ္မာဆုံးလေးဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်တွေးကြည့် ရင်ခုန်ဖူးပါတယ်. . .'

နေနိုင်ချို့

'ဘဝမှာ လေ. . .

လုံခြုံငြိမ်းချမ်းပြီး ပြည့်စုံသာယာတဲ့ အရိပ်ကလေး တစ်ခုကို. . . တောင့်တမိပါရဲ့ ။'

ကြည်ဖြူနွေး

*

မောင်ရေ- - - - -ချစ်ရေ- - - - -မောင်ရေတကယ်ချစ်ရဲ့ လား- - - - -တစ်စက္ကန့်လေးမှ - - - - -ဝေးမနေချင်ဘူးကွယ် - - - - -နှလုံးသားထဲကသိပ်ချစ်တယ် - - - - -မောင်ယုံကြည်ကွယ် -- မောင်သာ - - - - - ကျွန်မရဲ့ ညတွေကို - - - - - အလင်းများ ဖြစ်စေတယ်- - - - -

ရေချိုးပြီးစ စိတ်ရွှင်လန်းနေချိန်မို့ ကြည်ဖြူနှုတ်ဖျားက သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ဆိုသည်ရင်း ရေစိုဆံနွယ်များကို ဘီးနှင့်ဆွဲချပြီးသင်နေမိသည် ။

နေ့လယ်ခင်းမို့ အိမ်မှာ လူရှင်းနေသည် ။

ကြည်ဖြူက သီချင်းဆိုရင်း နံရံထောင့်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ အစ်ကိုတွေရဲ့ ဂီတာအနက်ကြီးကို မျက်ဝန်းရောက်သွားမိသဖြင့် ယူတီးချင်စိတ် ပေါက်သွားရပြန်သည်။ ။

ဂီတာကို သူမ သဘောကျသည်။ ။

လက်သည်းထိပ်တွေအနာခံပြီး သင်လည်း သင်ဖူးသည်။ ။ အကျွမ်းကျင်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း ၊ ကော့ဒ်လေးငါးခုကိုတော့ ကောင်းကောင်း ရွှေ့ကိုင်တတ်ပြီမို့ အခုလိုအချိန် လက်တည့်စမ်းဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ။

အစ်ကိုတွေမရှိတုန်း ယူတီးထားလျှင် ပြန်လာလျှင်ရယ်ရဦးမည်။

ငါ့ဂီတာဘာလို့ ကြိုးတွေလျော့ကုန်ပါလိမ့်ဟု မေးလိမ့်မည်လေ။

အဲဒီကျရင် သူမက မသိယောင်ဆောင်၍ ကျိတ်ရယ်နေလိုက်ရုံပင်။

ပြုံးစိစိနှင့် ဂီတာကိုသွားဖြုတ်လိုက်သည်။ ။ ဘယ်နေရာထိုင်တီးရင် ကောင်းမလဲ တစ်ချက်စဉ်းစားရင်း ခြေလှမ်းက အိမ်အပြင်သို့ အလိုလို ရောက်သည်။ ။ ခြံဝန်းလေးထဲမှာ သစ်ပင်ရိပ်တို့ ဖြင့် အေးမြနေသည် မဟုတ်လား။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ သိပ်ဂရုစိုက်နေလို့ မဖြစ်။

သစ်ပင်ရိပ်အောက်က ကွပ်ပျစ်ပေါ်သွားထိုင်ပြီးလျှင် သူမက ဂစ်တာကို ရင်ခွင်ထဲကျကျနနပိုက်ထားလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ဘေ့စ်သံလေးဖွဖွ တီးခတ်နေမိသည်။ ။

ဟိုတစ်နေ့ကကျက်ထားတဲ့ သီချင်းနှင့် ဂီတာကွက်များ ပြန်တွေးကာ ငြိမ်နေမိဆဲ... အပြင်ဘက်က ကားစက်သံတစ်ခုက နားထဲဝင်လာ၏။

သူမ ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်လျှင် ခြံအပြင်ဘက်လမ်းကလေး၌ တောက်ပြောင်သားနားသော ဆလွန်းကားလှလှလေးတစ်စီးကို တွေ့ရလေသည်။ ။

ဘယ်ကကားပါလိမ့်... .

အရင်တုန်းက တစ်ခါမှ လည်း မမြင်ဖူးသောကား... .

ကြည်ဖြူတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ဘယ်အိမ်ကိုလာတာပါလဲ... . သူမစိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ။

မှန်ကာ လာလေးက စိမ်းမလို ဝါမလိုနှင့် ဒေဂူးကားလေးက ထည်ဝါလှသည် မဟုတ်လား။

ကြည်ဖြူစိုက်ကြည့်နေမိခိုက်မှာ ဘဲ ကားလေးက ကြည်ဖြူတို့ခြံမှာ ရပ်သွားသည်။ ။

ကားတံခါးကို ဖြေးညင်းစွာဖွင့်၍ ဆင်းလာသူမှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။

ဆံထုံးပုံပုံနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပြေပြစ်သော၊ အရပ်မြင့်သော၊ အသားဖြူသော အထက်တန်းကျကျအမျိုးသမီးကြီးက သူမတို့ ခြံဝန်းထဲ စူးစမ်းသလို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

နက်မှောင်သော မျက်ခုံးတန်းတန်းနှင့် အေးချမ်းတည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားမှာ အဝေးကပင်ကြို၍ လေးစားထားနှင့်စရာကောင်းသော ရုပ်ရည်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ။

ဝတ်ထားသော ကီမိုနိုလုံချည်နှင့် ပိတ်ဖောက်ဇာအင်္ကျီ ဖြူလွလွတို့ကလည်း ထိုအမျိုးသမီး၏ အလှအပကို ပို၍ ရှင်းသန့် ကြည်လင်စေသည်။ ။

ခွာသိပ်မထူသော ဖိနပ်အမြင့်နှင့် လှမ်းလာပုံကလည်း စတိုင်ကျပြန်
ရာ ကြည်ဖြူအငေးသားကြည့်နေမိတော့၏။

‘ဟော... ကြည်ဖြူတို့ ခြံထဲဝင်လာပါလား...’

‘သမီးရေ...’

‘ရှင်... အန်တီ’

‘ခဏဝင်ခဲ့ပါရစေကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကြည်ဖြူက ဂစ်တာကိုနံဘေးမှာ ချထားလိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လို
က်သည်။ ။

‘ဘာကိစ္စများ ပါလဲရှင်’

‘တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ ပါကွယ်’

အနီးကပ်လာသောအခါ နုနေဆဲမျက်နှာမှာ ပါးပြင်တွေကစို၍ မျက်
လုံးများ လည်း တောက်ပကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ။ တော်တော်ချောတဲ့
အန်တီပဲ...။

ကြည်ဖြူစိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချသည်။ ။

‘ဒီနားမှာ တီဗွီပြင်ဆိုင်ရှိတယ်ဆိုလို့ ပါကွယ်... အန်တီကြည့်တော့
ဆိုင်းဘုတ်မတွေ့တာနဲ့’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ရှိတယ်... ဒါပေမဲ့ အဲဒီတီဗွီပြင်ဆိုင်ကပြော
င်းသွားပြီ အန်တီရဲ့... သိပ်မကြာသေးဘူး’

‘အို... ဟုတ်လား’

‘ဒီလိုပဲ လာမေးကြတဲ့ သူတွေရှိပါတယ်...’

‘ဘယ်ကိုများ ပြောင်းသွားသလဲမသိဘူးနော်’

‘ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော်လို့ တော့ ကြားတယ်...’

‘ဝေးများ ဝေးသလား သမီး’

‘မဝေးတော့ မဝေးပါဘူး။ ဒီဘက်လမ်းကြားလေး ဖြတ်ထွက်ရင် ရောက်ပါတယ်...’

အန်တီကြီးသည် ကြည်ဖြူကို နှစ်လိုစွာပြုံးငေးကြည့်၏။

စကားပြောလက်စမှာ အကြည့်က ဘယ်ကိုမှ လွဲမသွား။

ကြည်ဖြူကို တရင်းတနှီးရှိသည် ။

ကြည်ဖြူက ခေါင်းစွပ်ပါသော ရုပ်အင်္ကျီနဲ့ ကြိုးစလေးနှစ်ခုကို ဖွဖွ ဆော့ကစားရင်း ထိုအန်တီကြီးဆီမှ ရနေသော ရေမွှေးနံ့ကို သဘောကျ နေမိသည် ။

ထုံအိစွာဆွဲဆောင်နိုင်သောရနံ့လေး...

ကောင်းလိုက်တာ...။

‘သမီးလေးရယ်. . . ဖြစ်နိုင်ရင် အန်တီကိုကူညီပါလား၊ တဆိတ် လောက် လိုက်ပြပေးပါလားကွယ်. . . အန်တီက လမ်းတွေမကျွမ်းကျင် တော့ ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့...’

ကြည်ဖြူသည် ထိုအန်တီကြီးတောင်းဆိုမှုကို မငြင်းနိုင်။

‘ရပါတယ်အန်တီ... ကြည်ဖြူလိုက်ပြပေးပါ့မယ်’

ကွပ်ပျစ်ပေါ်က ဂီတာကို အသာကောက်ယူရင်း...

‘ဂီတာသွားထားဦးမယ်နော်...ခဏလေး...’

‘ရပါတယ်ကွယ်...’

ကြည်ဖြူရဲ့ သွက်လက်လှုပ်ရှားဟန်များကို ခြေစုံရပ်ကာ ကြည့်နေသော အန်တီကြီးကို ကြည်ဖြူက အပြေးကလေး ပြန်ဆင်းလာရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ခြံပြင်သို့ အတူတူထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။

‘ကားနဲ့ သွားမလား သမီးလေး...’

‘ဟင့်အင်း... ရတယ်... နီးနီးလေးပါ...’

ကြည်ဖြူကရှေ့မှ ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့၏။

ကြည်ဖြူနှင့်ဆုံတော့ ဒီအန်တီလည်း လမ်းလျှောက်ရပြီ။

လမ်းကြားခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှ ဖြတ်၍ တစ်ဖက်လမ်းသို့ကူး၏။

ပြီးတော့ ထိပ်ဘက်သို့လျှောက်သည်။ ။

အန်တီကြီးမှာ ကြည်ဖြူခြေလှမ်းကို အမီလိုက်သော်လည်း လမ်းလျှောက်ပုံမှာ သိမ်မွေ့ညင်သာ၏။

သူ၏ အရိန်အဝါနှင့် အလင်းဓာတ်သည် နံဘေးက ကြည်ဖြူဆီသို့ပါ ကူးစက်ရောက်နေသလိုထင်ရသည်။ ။

‘ဟယ်တော့... မိုးဖွဲလေးတွေကျ လာပြီ...’

‘ဟုတ်ပါရဲ့... မိုးရွာပြီ’

မထင်မှတ်ဘဲ မိုးတဖျောက်ဖျောက် ခပ်ကျဲကျဲကျတာမို့ ကြည်ဖြူတို့ နှစ်ဦးသားခြေလှမ်းပိုသွက်လိုက်သည်။ ။

‘အန်တီ ထီးလည်း မပါဘူး... စိုကုန်ပြီနဲ့ တူတယ်’

‘ရပါတယ် သမီးရယ်... အန်တီက သမီးကိုအားနာနေတယ်..’

‘ကြည်ဖြူက မိုးရေချိုးနေကျ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ... နှာစေးနေပါဦးမယ်...’

ကြင်နာသောအသံလေးနှင့်ပြောကာ ကြည်ဖြူလက်ကို လှမ်းဆုပ်ထားသည်။ ။

ပြီးတော့ ကြည်ဖြူဆောင်းဖို့ မေ့လျော့နေသည့် ခေါင်းစွပ်လေးကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့ အသာအယာစွပ်ပေး၏။

ယုယဟန်ဆန်သော အပြုအမူလေး၌ ကြည်ဖြူစိတ်တွေ လှိုက်ခနဲ ကြည်နူးသွားရသည်။ ။

ဒီလိုနှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အကြင်နာမျိုးအမြဲတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါပေ့ကွယ်။

‘ကြည်ဖြူကစောင်းပြီး... အန်တီကစိုတော့ တစ်မျိုးကြီး’

အန်တီကြီးသည် သဘောကောင်းစွာ မိုးမှုန်တို့ ကြား၌ ပြုံးလျက်...

‘ဟော... ရောက်ပြီ... အန်တီ.. ဟိုဆန်းရိုတ်အပြာလေးနဲ့ အိမ်ပဲ’

‘ကျေးဇူးပါပဲ သမီးရယ်’

လက်ဖျားလေးကို တစ်ချက်ဆုပ်ပြန်ကာ နွေးထွေးစွာဆို၏။

ကြည်ဖြူသည် ထိုအန်တီ၏ အမူအရာ... ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ... စကားပြောသံ လေယူလေသိမ်း... နွေးထွေးသောအပြုံးနှင့် လှိုက်လှဲကြင်နာဟန်တို့ ကို တခဏနှင့် အတုခိုးချင်စိတ် ပေါက်သွားရပါသည်။ ။

ကြည်ဖြူလည်း သူ့လိုအဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်လေး နေထိုင်ချင်သည်။ ။

သူ့လိုပဲ ခင်မင်ဖွယ်ရာ ညှို့ဓာတ်ရှိချင်သည်။ ။

စကားပြောသံကိုလည်း နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ကြိုးစားချင်သည်။ ။

တခဏအတွင်းမှာ ကြည်ဖြူဖြစ်ချင်တာတွေက အတော်များ သားပင်... ။

‘ဒါဆို... ကြည်ဖြူပြန်တော့မယ်နော်’

‘အေးကွယ်... ပြန်ပါ... ချော်လဲမယ်နော်... သတိထားဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

သူကချည်းပဲ ကြည်ဖြူကို ဂရုတစိုက် ရှိနေပါလားနော်။

ကြည်ဖြူကတော့ ကားပါရက်သားနှင့် မိုးစိုခဲ့ရသော အန်တီကြီးကို သနားမိပါသည်။ ။

တီဗွီပြင်ဆိုင်ကို ဘာလို့ အရေးတကြီးရှာသလဲမတွေးမိ။

ထိုအန်တီရဲ့ နာမည် ဘယ်သူလဲမမေးမိ။

သူများ အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ကူညီလိုက်ရတာကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ မိုးဖွဲ့ဖွဲ့၌ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်လျှောက်ကာ ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ။

*

ကားတစ်စီး၏ အသံနှင့် ခြံဝင်းတံခါးဝမှာ ရပ်ကာ ဟွန်းတီးလိုက် တာကြောင့် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး စာအုပ်ဖတ်ကာ မေမေ့အလာကိုမျှော် နေသော နေနိုင်က စာအုပ်ချကာ မတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ။

‘ကြီးကြီးစိန်. . . မေမေတို့ ပြန် လာပြီထင်တယ်’ ဟု လှမ်းပြောမိ သောအခါ ကြီးစိန်က သော့တွဲနှင့်ထီးကောက်ယူကာ ပြေးလေသည်။ ။

မိုးရေကြီးထဲ မေမေဘယ်အထိသွားနေပါလိမ့်ဟု နေနိုင်စိတ်ပူမိ၏။ မေမေ့ကို ရင်မောစွာစောင့်နေမိပါသည်။ ။

မေမေ ခုတလောတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ။ အိမ်မှာ မမြင်ရဘဲ လမ်း သာထွက်နေတတ်သည်။ ။ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေသည် မသိ။

ခက်တဲ့ မေမေ။

မနက်ကတည်းက မေမေထွက်သွားတာဟု ကြီးစိန်က သတင်းပေးပါသည်။ ။ သူ့ကိုဘာတစ်ခွန်းမှ ဖွင့်ဟမတိုင်ပင်ဘဲ၊ သိုသိပ်စွာ မေမေ ဘာတွေလုပ်နေပါသလဲ။

သူပင်ပန်းမှာ မေမေက စိုးရိမ်တတ်ပါသည်။ ။ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စဆို ဘယ်တော့မှ အသိမပေး။ မေမေပဲ လုပ်သွားသည်။ ။

‘သားကလေးလေးမဟုတ်တော့ဘူး မေမေ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြ စ်နေပြီ၊ မေမေ သားကိုတိုင်ပင်ပါ၊ ခိုင်းပါ. . မေမေရယ်. . . ငယ်ငယ်တုန်းကသား. . .ကြီးရင်အားတဲ့ ၊ သားကို အားကိုးစမ်းပါမေမေ

ရယ်. . . ဘာမဆို သားလုပ်ပေးနိုင်ပါပြီ။ သားကို ကလေးလေးလိုထားပြီး မေမေပဲအပင်ပန်းခံနေတာ သားမကျေနပ်ပါဘူး။ မေမေသားကို လူရာမသွင်းတာလား’ ဟု ကတ်သတ်မေးမိသည် အထိ သူပြောဖူးပါသည်။ ။

သို့ပေမဲ့ မေမေက ဆုံးဖြတ်ချက်မပြောင်းပါ။ သူဘယ်လိုပြောပြောလက်မခံချင်။ သူ့ကို အလုပ်မရှုပ်စေချင်ပါ။

‘ဟာ... မေမေရွဲနစ်လာပါလား’

ကြီးစိန် ထီးမိုးပေးထားသော မေမေက တစ်ကိုယ်လုံးရွဲနစ်နေ၏။

‘မေမေ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ဟာ... အအေးမိတော့မှာပဲ’

‘ရပါတယ် သားရယ်’

မေမေကစိတ်ပူနေသောသူ့ကို ပြုံးပြကာ တိုးဖျော့ဖျော့ဆို၏။

‘မေမေ. . . ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ။ ဘာကိစ္စတွေ ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးလို့ မိုးရွဲခံပြီးသွားရတာလဲ။ မဟုတ်သေးပါဘူး မေမေရာ. . . သားစိတ်ညစ် လာပြီ။ ဖျားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလေးမှတ်နေသလား။ သူများ တွေလို အကြမ်းပတမ်းလည်း ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ မေမေ တော်တော်ခေါင်းမာပါလားဗျာ’

နေနိုင်က စိတ်တွေတို. . . မေမေ့ကိုလည်း အသံမာမာနှင့်မပြောရက်. . . မပြောရဲ့သူ့အသံကြီးက တော်တော်ကြီးကို ညစ်ညူးတိမ်ဝင်နေသည်။ ။

‘နေနိုင်. . . အဖေရယ်. . . တိတ်တိတ်နေပါ။ ကျွန်မကို ဆူမနေပါနဲ့ ဦး ။ ကျွန်မအဝတ်အစားလဲပါရစေ အဖေရယ်’

သူဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ရေရွတ်နေသမျှ မေမေ့စကားကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်သွားရလေသည်။ ။

မေမေက သူ့ကိုရွဲ့ပြီး ‘အဖေ’ ဟု ခေါ်သည်။ ။ အိမ်ထဲဝင်လာတာနှင့် ဆီးပြီးငေါက်သောသားကို မေမေက ကျေနပ်ချင်ပုံမရပါ။

‘သားက... မေမေနေမကောင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပါဗျာ’

စိတ်ပျက်လက်ပျက်သံကြီးနှင့် သူဖြေရှင်းရသည်။ ။

‘သိတယ်... သိတယ်’

မေမေက သူ့ကိုတစ်ချက်ပဲကြည့်ကာ အပေါ်တက်သွားတော့ သူ့နောက်ကလိုက်တက်လာခဲ့သည်။ ။

‘အရေးကြီးရင် မသွားလို့ မဖြစ်ရင် သားကိုပြောပေါ့။ သားသွားပေးမှာ ပေါ့။ သား မလုပ်ပေးဘဲနေမလားမေမေ။ မေမေ မိုးရေထဲသွားစရာလုံးဝမလိုဘူး’

‘ဟဲ့... မင်းဘိုးအေမိုးက ပြုန်းစားကြီးရွာတာ။ မိုးရွာမယ်မှန်းသိရင် မေမေမသွားဘူး’

ခပ်ဆတ်ဆတ်တုံ့ပြန်လေသည်။ ။ မေမေအခန်းထဲဝင် အဝတ်အစားလဲသောအခါ သူက ရေနွေးဓာတ်ဘူး ဆင်းယူလာသည်။ ။

ဘယ်လို မေမေလဲ။

သူ့စကားဆိုလုံးဝနားမထောင်။ ပြောပြန်ရင်လည်း ‘အဖေ’ ရယ် သိပ်ဆရာလုပ်တာပဲ ငေါ့တတ်သည်။ ။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့’ နှင့် သူ့ကို ရိုသေပြတတ်သည်။ ။

‘မေမေ ... ရေနွေးသောက်မယ်’

ကြီးကြီးစိန်က မေမေအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ယူလာပေးလေသည်
။ မေမေက ရေစိုဆံပင်တွေသုတ်ရင်းက ဟပ်ချိုး ချေလေသည် ။

‘ဟော... တွေ့လား... ဖြစ်ပြီ’

‘မိုးမိရင်နှာချေမှာ ပဲ’

နေနိုင် စိတ်လည်း ညစ်... ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည် ။ သူနှင့်မေမေ
က တွေ့လိုက်လျှင် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး .. ဘယ်တော့မဆို အခြေအတ
င် ရှိစမြဲပါ။ ဘာမဟုတ်တာလေးကိုလည်း တစ်ခါတလေ ငြင်းခုံနေကြ
သည် ။

‘ဆေးကြိုသောက်ထားတာ ကောင်းပါတယ်’

နေနိုင်က တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်ရေရွတ်သည် ။

‘အမယ်လေး.. . ဆရာဝန်ကြီးရယ်၊ မသောက်ပါရစေနဲ့ ၊ မေမေက
သားရဲ့ မေမေပါ၊ သိပါတယ်၊ မလိုပါဘူး’

‘တုပ်ကွေးဖြစ်မယ်နော် မေမေ’

‘ဘယ်တုန်းက မေမေဖျားဖူးလို့ လဲ’

မေမေက ဂုဏ်ယူစွာပြောသည် ။

‘ဟက်ဟက်... ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ အခုချိန်က တုပ်ကွေးဖြစ်တဲ့
အချိန်။ မေမေမိုးရေတွေရွဲနေအောင်မိလာတာ’

‘ကြည့်ပေါ့’

မေမေက သူ့ကိုစိန်ခေါ်လိုက်သည် ။

‘ဖျားကိုဖျားမှာ ’

‘စောင့်ကြည့်ပါဦးသားရယ်’

‘သားမသိအောင် မေမေဆေးတွေမသောက်နဲ့ နော်’

စိန်ခေါ်ထားပြီးပြီမို့ သူကရှုံးမှာ စိုးစွာ ပြောမိလေသည်။ ။

‘မသောက်ပါဘူး’

မေမေက သူ့ကိုရယ်နေသည်။ ။ မေမေ့ရှေ့မှာ တော့ သူက ကလေးလေးပါပဲ။

‘ကဲ... မေမေဘယ်သွားတာလဲ’

‘ဒီလိုပေါ့သားရယ်။ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေရှိလို့’

ရေရေရာရာ မဖြေပါ။ ဆက်မေးနေလည်း အပိုပါပဲ။ သူကတိတ်ဆိတ် နေလိုက်၏။ ကားမောင်းပို့သော ဘကြီးမှုံကိုမေးလျှင် တိတိကျကျသိရမှာ ပါ။

သူတစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။

မေမေ့ထက်လျင်မှ ဖြစ်မည်။ မေမေနှင့်သူက ဘာကိုမဆို ယှဉ်ပြိုင်နေကျပါ။ မသိသောကိစ္စတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ဖို့ နည်းလမ်း ရှာတတ်ရမည်။

*

ဘေးနားလာရပ်သောသူ့ကို ဘကြီးမှုံက တစ်ချက်ပဲကြည့်ပြီး ရေပို
က်ကလေး သွားဆွဲယူ လာပြီး ကားဆေးနေသည်။ ။

နေနိုင်က ကားဆေးနေသော ဘကြီးမှုံကို ရပ်ကြည့်နေ ဖြစ်၏။

အားပါး... ပါး... ကားဘီးမှာ ရွံ့တွေမနည်းပါလား။ လှမ်းကြည့်ကာ
မျက်လုံးပြူးမိသည်။ ။ သည် နားဟိုနားသွားတာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်
ပါ။

ဘကြီးမှုံက ကားဘီးတွေဆေးနေရင်းက သူ့ဆီတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်
သည်။ ။

‘အပြင်သွားမလို့ လားလူလေး’ ဟု ကွမ်းဝါးရင်းမေးလာသည်။ ။

‘ရွံ့တွေတော်တော်ပေလာပါလား’ ဟု သူက စကားစသည်။ ။ ဘကြီး
မှုံက ဘာမှ မတုံ့ပြန်။ စိတ်တိုစရာကောင်းပါသည်။ ။

‘ဘကြီးမှုံ ဘယ်အထိမောင်းထားတာလဲ’

‘ရပါတယ်၊ လူလေးဘယ်သွားချင်သလဲ၊ သန်လျင်လား’ ဟု မေးခွန်း
ကို ကွေ့ရှောင်ကာ ပြန်မေးလေသည်။ ။ တစ်ခါတလေသူက သန်လျင်အိ
မ်သွားလျင် ဘကြီးမှုံကိုခေါ်သွားတတ်သည် မဟုတ်လား။

‘မသွားပါဘူး... ကားကို ဆီဖြည့်ရမလားလို့ ပါ’

သူကလည်း ကွေ့ဝိုက်ကာ ဆက်မေးသည်။ ။

‘ဆီရှိပါတယ်။ မလိုပါဘူး’

‘မေမေတော့ မိုးမိပြီးနှာချေနေပြီ။ ဘကြီးမို့ရော...’

‘ဘကြီးမို့က ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်’

နေနိုင်က ဘကြီးမို့ဘေးနားအထိ သွားကပ်ရပ်သည် ။

‘မေမေ ဘယ်သွားတာလဲဗျ’

တဲ့ တိုးပဲ မေးလိုက်၏။ ဘကြီးမို့က မဖြေပါ။

‘အလုပ်ကိစ္စတွေဆိုတော့ သွားတဲ့ နေရာက စုံနေတာပဲ’

နေနိုင် နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ ပြုံးလိုက်၏။

မေမေက ဘကြီးမို့ကို သေသေချာချာ ပိတ်ထားပုံရလေသည် ။

‘သားရေ... ကားဆေးနေတာရေစိုဦးမယ်... လာခဲ့’

ဧည့်ခန်းဝမှာ ရပ်ပြီး မေမေကလှမ်းခေါ်သည် ။ မေမေမျက်နှာက သူ့ကို ရယ်ချင်ပုံရလေသည် ။

နေနိုင်ချို့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည် ။

လုံးဝမသိစေချင်လေ သူကပိုသိချင်လေပါ။ စိတ်ထဲမှာ တကြွကြွနှင့် တအုံအုံနွေးနွေး ဖြစ်လာသည် ။

သိအောင်တော့ လုပ်ရပါမည်။

‘လာ... သားအတွက် ကော်ဖီဖျော်ထားတယ်’

မေမေက သူ မှန်ကန်နေတာကိုသိပေမယ့် ကျေနပ်အောင် ဘာမှ မပြောပေ။

ကိုယ့်အမေကို မသင်္ကာလို့ နောက်ကလိုက်ကြည့်ရတော့မလို ဖြစ်နေ

ပါရောလား။

မေမေ့ကို သူငေးကြည့်နေမိသည် ။ မေမေ့အမူအရာက ခါတိုင်းလိုပင်။ ဘာမှ မထူးခြား။ ပျော်ရွှင်နေပုံလည်း မရ။

တစ်သက်လုံး လေးစားခဲ့ရသော မေမေပါ။ သူ မေမေ့ကို အမြဲရှိသေပါသည် ။

‘သောက်လေ သားရဲ့ ’

ကော်ဖီကို စိတ်မပါတပါသောက်ပြီး အပေါ်ထပ်ပြန်တက်လာခဲ့သည် ။ စာအုပ်ဖတ်နေပေမယ့် စိတ်တွေက မတည်ငြိမ်။ အတွေးပေါင်းစုံနှင့်မို့ စာအုပ်ပြန်ချပြီး အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည် ။

မေမေ့ကို ရှာမိသည် ။ ဧည့်ခန်းမှာ ရော... ထမင်းစားခန်းမှာ ပါ... မေမေမရှိ။ မေမေ ခြံထဲဆင်းသွားပုံရလေသည် ။ သူတိတ်တဆိတ် လိုက်လာခဲ့၏။ မေမေက သစ်ခွပင်ကလေးဘေးမှာ ခုံကလေးချပြီး မြက်ခင်းပြင်ကို တငေးတမောကြည့်နေသည် ။ သူ့အနားရောက်လာတာကိုမသိ။

သူက မေမေ့ကိုအသံမပေးဘဲ အကဲခတ်နေမိသည် ။

မေမေ့နှုတ်ခမ်းတွေက တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြီးလာ၏။ ချိုသာနူးညံ့သောအပြုံးများ မို့ သူတအံ့တဩ ရပ်ကြည့်နေမိပါသည် ။

နောက်တော့ မေမေက တဟင်းဟင်းနှင့် ညွတ်နူးစွာရယ်သည် ။

‘ဟင်’

နေနိုင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမဲ့သက်သက် မေမေရယ်နေပါရောလား။

ပြီးတော့ မေမေက တဖြည်းဖြည်းမဲ့ လာပြီး မျက်ရည်ကျလေသည်။ ။

‘ဗုဒ္ဓေါ’

သူ တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ် ဘုရားတ၏။

မေမေ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်။ ခုရယ်လိုက် ခုငိုလိုက်နှင့်။

နေနိုင်ရင်ထဲ မွန်းကြပ်သွားရသည်။ ။ ဘာကိုမှန်းမသိပေမယ့် မေမေ့ အတွက် စိတ်ပူမိသည်။ ။ ထိတ်လန့်မိသည်။ ။

ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရတာ နားလည်သည်။ ။ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေမှန်း သိသောအခါ မေမေ့ကို သူမနှောင့်ယှက်ချင်ပေ။ မေမေအသိပေးတိုင်ပင်လာမည့်အချိန်ထိ စောင့်ကြည့်ချင်သည်။ ။

ရင်ထဲလေးပင် နုံးခွေစွာနှင့် သူအိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော မေမေ့ကိုဘယ်အရာက လှုပ်ခါမြောင်းဆန်စေသလဲ။ အေးငြိမ်းညင်သာသော မေမေ့ကို ဘယ်အရာက ဆောက်တည်ရာမရ သွေးပျက်စေသလဲ။

မိသားစုဆိုလို့ နှစ်ဦးတည်းရှိသော သူ့အတွက် မေမေဟာ တစ်ဦးတည်းသောအဖော်ပါ။

မေမေ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်ပါသည်။ ။ မေမေ့ဆန္ဒဆို ဖြည့်စွမ်းပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ ။

မေမေဘာကို ကြည်နူးနေတာလဲ။

မေမေ ဘာကိုကြေကွဲနေတာလဲ။ သူ့တွေးမရပါ။

သူတို့ မှာ မေမေငိုလောက်စရာ ကြီးမားသည့်ပြဿနာမရှိ။

‘ဟူး’

သက်ပြင်းမောကို အသံထွက်ရှိုက်သည် ။

ဘကြီးမှုကလည်း မေမေ့စကား နားထောင်သည် ။

မေမေပြောစေချင်သော အကြောင်းအရာကို နှုတ်လုံစွာထိန်းထား
သည် ။

သူကလည်း ဇွတ်မမေးချင်ပါ။

မေမေပိုပြီး စိတ်ရှုပ်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ။

‘ကြီးစိန်’

‘သား... ဘာတုံး’

‘မေမေ နေကောင်းရဲ့ လားမသိဘူး’

ကြီးကြီးစိန်ကို သူ ဖွင့်ဟမေးမိသည် ။

‘အင်း... သူ ညညဆိုတော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူး... ဝရန်တာမှာ ပဲ ထွက်
ရပ်နေတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေလည်း ငိုနေတတ်တယ်သားရယ်’

‘ခင်ဗျာ’

နေနိုင် တုန်လှုပ်အံ့ဩသွားရ၏။ သူ့လစ်ဟင်းမှုပါပဲ။

သူ မေမေ့ကို ဂရုမစိုက်သလိုဖြစ်သွားရပါပြီ။

ကြီးစိန်ပြောပြမှ သူကသိသည် ။

‘သားကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ ကြီးစိန်ရဲ့ ’

‘သား သိတယ်ထင်လို့ ပါ’

‘မေမေ နေမကောင်းဘူးထင်ပါရဲ့ ’

နေနိုင်ချို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ပေ။ စိတ်တွေ နောက်ကျိရှုပ်ထွေး
ပူလောင်သွားရ၏။

အေးဆေးငြိမ်သက်နေသော အနေအထားက ရုတ်တရက် ပြောင်း
လွဲသွားလေသည် ။

မေမေ အစက သည် လိုမဟုတ်ပါ။

ဘယ်လိုဝေဒနာတွေ မေမေရင်ထဲ ရောက်နေပါလိမ့်။

သူ့ အရေးတကြီး သိချင်လာတော့သည် ။

*